

И Руска-та воиска задрънка въ щитовы и тръгнѣхъ подирь него възъ планины-тѣ, които сѣ нависнѣли надъ Доростолъ, и дето Цимисхѣева-та воиска бѣше ся окопала.

Почехѣхъ да ся сѣчѣтъ. Десятъ хыляды Руси ударихѣхъ врѣзъ сто хыляды Гръци.

— Братия и дружино, извъка пакъ Святославъ на уморены-тѣ войници, стѣгайте силѣ-тѣ си, да не посралимъ земѣ-тѣ рускѣ, да надвинемъ или да си сложимъ главы-тѣ.

— Дето твоѣ-та лѣгне, тамъ и наши-тѣ! извъкахѣхъ войници-тѣ и задрънкахѣхъ въ щитовы.

Цимисхѣя ся сѣти, че ѣ дошелъ Святославъ. Име-то на рускы-атъ князь чуаше ся въ грѣцкы-тѣ редовы. И сто хыляды съсыпана, распръснѣта воиска дръщѣхѣхъ ся да бѣгѣтъ отъ поле-то.

Руси-тѣ призехѣхъ чадъры-тѣ грѣцкы, нощ-та прѣсѣче бой-атъ. Святославъ влѣзе въ чадър-атъ на Цимисхѣя, стѣпи на грѣцкы кости подъ черенъ прапорець, и прати да кажѣтъ на Гръцы-тѣ: Азъ ще дойдѣ да призема град-атъ ви, и ще стѣпѣ на ваши-тѣ кости на срѣдъ град-атъ.

Цимисхѣя, кой-то ся надѣшше по-вече на